

Overtagelsen bliver da efter Udvalgets Opfattelse Prisen paa det Tidspunkt, der er aftalt forud for, at Produktionen er paabegyndt, uanset om Staten paa det Tidspunkt er i Stand til at gøre Overtagelsen effektiv eller ej. Jeg haaber, at ogsaa den højtærede Minister kan dele denne Opfattelse. Paa den anden Side maa det ogsaa samtidig siges, at Staten selvfølgelig maa drage Omsorg for, at de finansielle Konsekvenser heraf ikke ligefrem bliver uoverkommelige. Jeg tænker her nærmest paa Tørven, og navnlig da med Henblik paa den Maksimalpris, der er fastsat paa Tørven, og som jeg omtalte ved første Behandling. Det er altsaa ønskeligt, at det pointeres, at hvis den Tidsfrist for Overtagelsen af den paabudte Produktion, som Ejeren, naar Paabudet gives, maatte ønske, forekommer Staten at være betænkelig kort og at kunne give Anledning til, at Statens Overtagelse sker til Priser, der vil kunne betyde et meget betydeligt Tab for Statskassen, skal Staten være berettiget til at sige: saa ophæver vi Paabudet, under disse Vilkaar kan Staten ikke gaa med til at paatage sig en Pligt til at tage Brændslet til sin Tid, men maa foretrække at overtage Produktionen; enten det nu saa kan ske efter en mindelig Overenskomst, eller det bliver nødvendigt for Staten i den Anledning at skride til Ekspropriation. I Betragtning heraf skal jeg paa Udvalgets Vegne tillade mig at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Knuth: Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke, fordi jeg i og for sig tror, at de Udtalelser, jeg kommer med, paa nogen Maade kan forandre den Afgørelse, som vi nu staar overfor, idet Udvalgets Medlemmer — jeg maa efter min Opfattelse sige desværre — er blevet enige om et Arbejde, hvis Værdi jeg ikke kan anerkende paa samme Maade som i alt Fald Ministeren og Ordføreren. Jeg indrømmer naturligvis, at Tiden har været meget knap, efter min Mening ogsaa for knap. Og det forekommer mig ogsaa, at Arbejdet nogenlunde er præget deraf. At der er Brændselsmangel, og at der maa gøres noget i den Henseende, er der intet Menneske, der betvivler, jeg mindre, havde jeg nær sagt, end nogen anden. Men det forekommer mig, at det ikke havde været vanskeligt at finde en Løsning, der var mere praktisk, mindre bekostelig, og som medførte mindre Gnidningsmodstand og Utilfredshed og ordnede forskellige Forhold

bedre end den Løsning, som er foreslaaet i nærværende Lovforslag.

Mine Indvendinger kan jeg dele i to Hovedgrupper. Den første er altsaa den, at jeg finder Lovforslaget for tungt og bekosteligt. Den anden er, at der kun i overmaade ringe Grad er taget Hensyn til Skovejerne. Der er ikke sat nogen som helst Begrænsning for, hvor meget der kan forlanges. Der er ikke en Gang sat nogen som helst Maksimalgrænse i saa Henseende. Der staar, at der skal tages forstlige Hensyn, men der nævnes ikke et eneste Sted noget om, at der dog kunde være Anledning til under visse Omstændigheder ogsaa at tage Hensyn til Skovejernes Interesser. Endelig er der Taksationskommissionen. Den kan maaske nok tilfældigvis blive betryggende, men jeg kan ikke se, at den i og for sig er betryggende i den Form, den har faaet. Jeg kan ikke se, at der i Loven staar noget som helst, der garanterer, at Majoriteten af den Kommission, som skal foretage Taksationen af Skov- og Tørvemosearealer, forstaar sig paa det, de faar med at gøre. Fordi man er Medlem af et Amsraad, behøver man virkelig ikke at være skov- eller mosekyndig, og fordi man er Medlem af Rigsdagen eller juridisk Professor, behøver man det heller ikke. Det kan være, at Kommissionen bliver heldigt sammensat, men jeg kan ikke indse, at Loven indeholder Garantier for, at det sker. Jeg kunde ogsaa i høj Grad have ønsket, at der i Stedet for, at *Indbjærgningen* af Høsten ikke maa sinkes, havde staaet, at *Høsten* ikke maa sinkes. *Indbjærgningen* er jo Indkørslen, men vi skal dog ogsaa have mejet og bundet. Jeg saa forleden Dag en Notits om, at Danmark trængte til 3000 Tons Bindegarn, men at der her i Landet kun fandtes 300 Tons, altsaa kun en Tiendedel. I et Aar, hvor Forholdene er saa ganske overordentlig vanskelige for Høsten, og hvor denne oven i Købet rimeligvis vil komme ca. 1 Maaned senere, havde det efter min Mening været rimeligere, i Stedet for at tale om *Indbjærgningen* af Høsten, at tale om selve Høsten.

De Bemærkninger, som den ærede Ordfører gjorde til § 3, er der for mig ikke nogen videre Anledning til at komme ind paa. Jeg skal kun sige, at jeg ikke finder, at de Betænkeligheder, der er gjorte gældende mod § 3, har nogen som helst Vægt. Det betragter jeg som rene Lapperier og Bagateller, som der ikke er nogen Anledning til at beskæftige sig med. Jeg